

אורגיה

בהגדלה מירבית כל פרט המאשר את התסביך. העולם כולו התייצב לימינו בשעה שהיה נדמה. במאי 1967, שצפוייה סכנת-מוות למדינתנו? ז'אן-פול סארטר, השמאלן המיפלצתי, חתם או על עצומה שקראה להגנת המדינה? עיתוני העולם נודעו נגד רצח-מינכן בדיוק באותו סיגנון שבו הם נודעו השבוע נגד הפלת המטוס?

שקר וכזב! לא היה ולא נברא! המצאה שג אנטי-שמים נכזים!

האמת היא שהעולם כולו ייחל במאי 1967 להשמדתנו! העולם לא יסלח לנו את ניצחוננו, מפני שאינו יכול לסבול יהודים מנצחים! העולם שמח בסתר-ליבו על רצח ספורטאינו, ופירסם מאמר-יגיוני רק כדי להוליד אותנו שולל...

שום טענה הגיונית לא תשכנע את הגרדף-המדומה. אין טעם להזכיר לו שהעולם לא גינה אותנו ביממה הראשונה אחרי הפלת המטוס וכי הגיוני הכללי התחיל רק בעיקבות התנהגותנו, סירובנו להקים ועדת-חקירה ובליל השקרים הרשמיים שפורסמו בישראל.

לגבי הפרט, ידועה התופעה היטב. נכתבו על כך תליתילים של ספרים. הדיעה המוסמכת היא שתסביך-הרדיפה הוא סימן-היכר מובהק של אדם פאראנואידי.

איש כזה מנתק את עצמו מן העולם. הוא בונה לעצמו עולם דמיוני (פארא-נוייה פירושו: נוף מדומה). נדמה לו ש"הם" רודפים אותו. העולם כולו נגדו. מתנכלים לו על כל צעד, רודפים אותו, וזממים להשמידו. **איש כזה יכול להפיק סיפוק רב מן התפיס כיך שלו. הוא מתרגז על כל אדם הזומם לגזוז את התסביך ממנו.**

כי התסביך מעניק לו חשיבות. אם כל העולם רודף אותו, הוא מוכרח להיות חשוב מאד. אלפי האנשים,

כי אחד מכיר את הסיפור הזה: קבוצה של תיירים אמריקאיים מסיירת באחת התחנות המהודרות, מצופות-השייש, של הרכבת התחתית במוסקבה.

מדריך מספר להם שבכל שלוש דקות עוברת רכבת. לפתע מתפרץ תייר אמריקאי: "תסלח לי, אבל אנחנו כבר עומדים כאן רבע שעה, ושום רכבת לא עברה!"

"מה", צועק המדריך הפובליטי, "אתה עוד מעט לדבר, אחרי שהרגתם כלייך הרכבה כזו שים?"

סיפור זה עבר במוחי כמה פעמים במשך אותן שעות עגומות בכנסת, כאשר האונתי לנאומי הקור לגים שלי.

העולם רגז עלינו בגלל הפלת המטוס האזרחי הלבני. מה, אמרו חברי-הכנסת הנכבדים, בזה אחר זה, העולם עוד מעט לדבר? אחרי שהרג ששה מיליון יהודים? אחרי שרדף אותנו בכל הדורות? הוצפה!

וכך, תחת לדבוק את פרטי הפרשה המראית, גית, לחשוף את השאלות ולמצוא להן תשובות, שפכה הכנסת את זעמה על הגויים. אנטי-שמים, אחרי-אחד!

תחילה חשבתי שזוהו טכסים מחוכם. מישור ישב ותיכנן את המהלך הערמומי הזה. הוא שם את המילים בפני דוברי הממשלה, מבגין עד חזן, מפרוש עד תמיר. אולם בהמשך הוויכוח (אם אפשר לכנות בתואר זה את המקהלה המברת של הכנסת) התגב לבני חשד: אין זה טכסים! איש לא תיאם את דבריו!

הם מאמינים בזה שהם אומרים!

מה חשבה נוראה. הייתכן כי הרוב העצום של חברי הפרלמנט הישראלי ערב יום-השגה 25 של מדינתנו הריבונית, מאמינים באמונה שלמה שכל הגויים הם אנטי-שמים? שהעולם שתק למראה הדם היהודי השפוך במינכן, אך מודע למראה כמה הרוגים שנפלו בפעולת-הגנה מוצדקת שלנו בסיני?

בקיצור, שהעולם כולו נגדנו? אין מנוס מן המסקנה שזוהו דעת הכנסת, מקור אל קור, קואליציה ואופוזיציה. יונים וניצים, שמאל וימין, חידוניים ואדוקים. נציגי המפלגות כולן.

אילו ראו זאת אבות הציונות, היו מתהפכים בקבר רותיהם. גם הרצל, גם ז'בוטינסקי, גם א.ד. גורדון. כי הציונות לא נועדה רק לגאול את היהודים מן הרדיפות שהיו מנתחלקם במרוצת הדורות. היא נועדה גם לגאול אותם מתסביך-הרדיפה.

בבית הלאומי היה צריך לקום יהודי חדש, בריא, חסר כל תסביכים. והנה, מה קרה? בארץ נפטרנו מן הרדיפות. אנחנו מעצמה צבאית אדירה, ואין כוח במרחב המסוגל לסכן את ביטחוננו. אך תסביך-הרדיפה, מסתבר, רודף אותנו. הוא שולט בממשלה, בכנסת, בעיתונות, ובכל שאר שלוחות המימסד הישראלי.

אחרי ההרס הראשון שגרם לי גילוי זה, התחלתי לעקוב אחרי סימני התופעה. ואז גיליתי תגלית נוספת: **הקולגים שלי נהנו מתסביך-הרדיפה שלהם.**

הדבר ניכר היטב על פני הדוברים. הם התמוגגו ממש, בדברם על העול הנורא הנגרם לנו. הם ריחמו על עצמם בהנאה גלוויה. כאשר ניסיתי לטון שאולי אין המצב נורא כלייך, שבימי מינכן התייצב העולם לימינו, שרבים מבין המגינים את הפלת המטוס הם ידידנו הנאמנים — התנפלו עלי הדוברים בשצף-קצף.

כאילו באתי לגזול מהם את התענוג העיי קרי שיהיה בחיים.

רק אז עלה על דעתי שהקולגים שלי כלל אינם מצטערים על כך שהעולם כולו נגדנו. להיפך, שזה מעניק להם, בסתר ליבם, סיפוק רב.

בקיצור: שאם נכספם בסתר ליבם למצב שבו אכן יהיה העולם כולו נגדנו.

באותו רגע הצטערתי על כך שאין כמה פסיכורלוגים מוסמים נוכחים באולם. הייתי רוצה לשמוע מהם חוות-דעת מדעית על תופעה ציבורית זו. האם ניתן להשוות את תסביך-הרדיפה קווקטטי בי לתסביכו של אדם יחיד?

למרבח מזלו של הנרדף, אין הוא צריך לחכות הרבה כדי למצוא אישור סביר לחשדותיו. **עצם התנהגותו של הנרדף-המדומה גורמת לכך שהעולם באמת מתחיל לרדוף אותו.** כשאדם כזה הולך ברחוב, בידעו שזוממים לחסלו. הוא שולח מבטים אחורה, נסוג מפני עוברים-ושבים. בורח מפני שוטר, נשרך לאורך הקירות. התנהגות חשודה זו מעוררת, כמובן, חשד. השוטר מתחיל לעקוב אחריו. העוברים-ושבים שולחים בו מבטים חשדניים. ובסוף עלול העולם לכלאו במוסד סגור. **"אחה!" אומר האיש, "מה אמרתי לכם? כולם שונאים אותי! כולם מתנכלים לי!"** והוא מציין בסניף שנהה הוכח שצדק כל הזמן.

מה מקורו של התסביך? מאילו מעיינות נפשיים הוא נובע? זיגמונד פרויד טען, כמובן, שמקורו בהרגשת-אשמה מינית. האיש משתוקק לאהבה, "אסורה", דוחק תשוקה זו לבכתי הלא-מודע, ושם היא הופכת לתחושה שהכל שונאים אותו.

מה בייחס לציבור שלם?

אצל היהודים בתפוצות, בדור האחרון ובדורות הקודמים, היה קיים קשר אמיץ בין הרדיפה ובין תסביך-הרדיפה. העולם באמת רדף אותם. העולם לא יצא מכליו כאשר ביצעו הנאצים ביהודים את הפשע הגתעב ביותר של העת החדשה.

אבל מה בייחס למימסד הישראלי, השולט במדינה רבת-עוצמה, עתירת ניצחונות מזהיריים ושטחים כבושים?

מה בייחס לגולדה מאיר, המסתכלת בעיני האפיפיור וחולמת על פוגרומים ואינקוויזיציות? — מה בייחס לעיתונאים ולעסקנים הנכבדים שרכו לנו השבוע אורי-גייה של רחמנות-עליונה?

איזו אשמה נסתרת מעיקה עליהם?

פסיכולוג נודע העלה באוזני השבוע תיאוריה מרתקת: העולם מחמיר עימונו בפרשת המטוס. מפני שהוא מאמין שאנחנו עם נבחר, והוא מצפה מאיתנו להתנהגות נעלה יותר.

ראשי-המדינה מאמינים אף הם שאנחנו עס-סגולה, והם מרגישים בסתר ליבם בהרגשת-אשמה מפני שאינם מתנהגים בצורה נעלה יותר.

והרגשת-אשמה זו מתחלפת מתחת לסף ההכרה, בהרגשה שהעולם רודף אותנו, שונא אותנו, מייחד להשמדתנו.

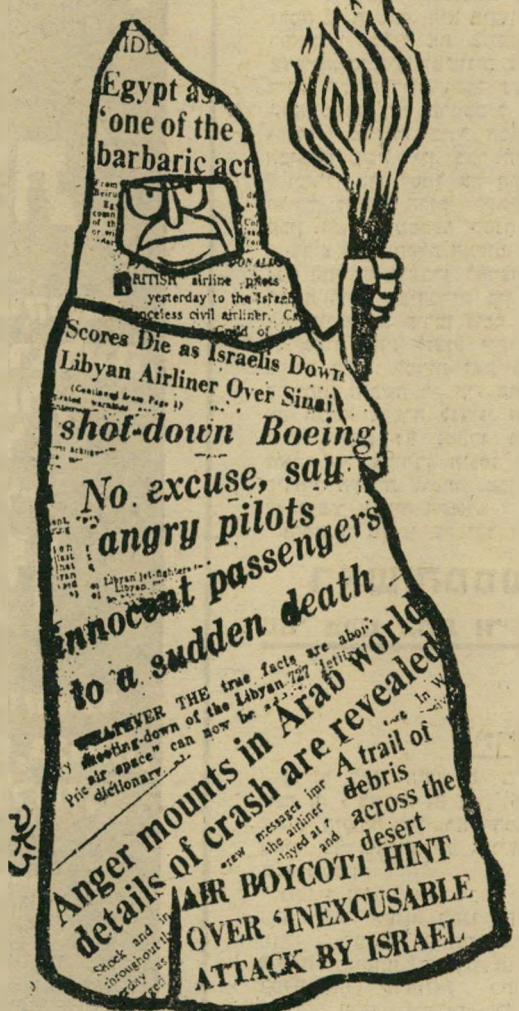
איזו נשארתי כלאו באולם-הכנסת, חסרי-החלונות, ייתכן והייתי מתפתה להאמין שכל הציבור הישראלי לוקה בתסביך נורא זה. ומאבד את הקשר עם העולם. למולי יצאתי החוצה, ושם נתגלה לי מחזה מרהיב:

מרתק, מרום: **הציבור בארץ לא קיבל הגירסה הרשמית.** אחרי שטיפת-המוח חסרת-התקדים, ששכל כליהתקשר שורת וכל דוברי המימסד גבייטו כדי להלעיט את הציבור בגירסה יחידה, תוך העלמת כל העובדות הסותרות ודיכוי כל הספקות, סירב חלק גדול של הציבור להיכנע ולהתמסר לתסביך.

סקרים שונים מגלים ש-35, 40 או 50 אחוזים של הציבור סבורים שהיה צורך למנות ועדת-חקירה ממלכית, תית, כפי שדרשנו בעיתון זה ובכנסת. כלומר: שאינם פוסלים אוטומטית את הטענות שמשמעו בעולם. כלומר: שאינם מאמינים שהעולם כולו מטורף, ורק גולדה מאיר ושות' הם גורמליים לחלוטין.

דווקא אנשים בעלי זיקה מיוחדת לענייני צבא בלטו בגישתם הביקורתית. **זוהי עובדה מרנינה. חרף כל הדוברים כי שמנו, אין אנחנו עם מטורף. תסביך-הרדיפה של הזקנים מתחיל לנשור מאיתנו.**

המימסד מתקיים על תסביך-רדיפה זה. הוא פוטר אותו מאחריות לכל כישלון ושטות. אבל מי שלוקה בתסביך זה, אינו מסוגל לנהל מדיניות נורמלית כלפי העולם. כלפי השכנים וכלפי עצמנו. האורגניה שהנה את בעליה, אבז היא סכינה למדינה.

העולם כאינקוויזיציה (עיטור של זאב לכתבה של קישון)

הרודפים אותו יומם ולילה, לא היו עושים זאת כדי לחסל אפס. לכל הרוחות. אדם שהעולם כולו נגדו, מוכרח להיות אדם מיוחד מאוד, אדם שמקנאים בו, אדם עליון.

תסביך-הרדיפה הוא מעין שיגעון-גדולות הפוך.

מי שסיביר לאיש כזה שהוא רק מדמיון לעצמו את הרדיפה, ייראה בעיניו כאוייב המושבע ביותר. שהרי איש כזה אומר, למעשה: אינך מיוחד, אינך עליון, אין מקנאים בך. אתה טמם אפס.

מי רוצה לשמוע דבר כזה?

תסביך-הרדיפה אינו זקוק לסיוע מן החוץ. הוא מזין את עצמו. לשם כך קיים בראשו של הנרדף-המדומה דבר ש הפסיכולוגים קוראים לו "מנגנון סינון".

זוהי מין פנסנת, המגינה על התודעה של האדם בפני כל דבר הפותר את התכניות הנפיות שיות שהוא יצר לעצמו.

אדם הלוקה בתסביך-הרדיפה כאילו נתן למנגנון הסינון שלו פקודה בלתי-מודעת: אל תעביר אלי שום ידיעה המפריכה את התסביך היקר שלי. תעביר אלי